

Fragments no Žaka Frīnsa grāmatas “Sestklasnieki neraud”

Iekavās ir doti darbības vārdi nenoteiksmē. Pārveido tos, lūdzu, vienkāršajā nākotnē trešajā personā!

Skolotāja Īna (mēģināt) _____ viņus mierināt:

“Dabiski, visi ļaudis kādreiz (nomirt) _____,” sacīja viņa. “Ja cilvēks ir vecs, tad tas ir īpaši loģiski.

Pārveido tos, lūdzu, vienkāršajā nākotnē otrajā personā!

Jo vecāks (būt) _____, jo (nonākt) _____ tuvāk nāvei. Un, kad (būt) _____ stipri vecs, tad bieži vairs (nedomāt) _____, ka tas ir tik slikti. Protams, veciem cilvēkiem žēl, ka jāzaudē viss, ko viņi mīl. Taču daudzi veci ļaudis arī ir ļoti noguruši, un, kad tev (būt) _____ jau **astoņdesmit vai deviņdesmit gadu**, tad (gribēt) _____ pakāpeniski pāriet uz pilnīgu atpūtu.

Nu daži bērni atcerējās savus vectēvus un vecmamas, kas bija nomiruši.

Rūpīgi padomā, kādā nākotnes formā darbības vārds pārveidojams, lai tas iederētos teikumā!

Taču Arno atgādināja: “Akijai (būt) _____ tikai divpadsmit gadu.”

“Tā ir,” skolotāja nobēdājusies piekrita. “Tas nav normāli, ja ir **jāmirst** tik jaunam. (Cerēt) _____, ka Akija (atlabt) _____. Vairums **bērnu** no leikēmijas atlabst. Un tas ir labi, jo, ja tu esi bērns, tev vēl visa dzīve priekšā. Tāpēc jums nav **jābaidās**.

